

Uw woord
is een lamp voor mijn voet
en een licht op mijn pad
(Ps. 119:105)

Wees blijde in de hoop

Deze tekst staat in Romeinen 12:12.

Hoop is verwachting; men verwacht iets wat komt en bijbelse hoop is een zekere verwachting.

Niet zoiets van wat wij in het Nederlands zeggen: "ik hoop het van wel" zo van, het kan gebeuren, maar het kan ook niet gebeuren.

Nee, hoop is in de bijbel een zekere verwachting, zoals een moeder die in verwachting is van een kind. Het kind is er nog niet, maar het komt. Het kind moet groeien; in het prille begin is het nog een vormeloos begin maar dan, een aantal weken later, is het al een heel klein mensje maar nog lang niet rijp voor de geboorte. Het kind moet groeien en dat kost tijd.

Onze verwachting is, dat de Here Jezus in ons gestalte krijgt. Paulus schrijft aan de Galaten dat hij weeen doorstaat, totdat Christus in hen gestalte verkregen had (Gal. 4:19).

Onze hoop is dus, dat Christus in ons gestalte zal krijgen, dat het woord van God vlees en bloed in ons wordt.

Tot die tijd moeten wij nooit moedeloos worden maar ons verblijden in de hoop. De bijbel zegt het ons: wees blijde in de hoop. We verblijden ons in de verwach-

ting, dat Christus in ons gestalte krijgt. Een mooi bijbels voorbeeld hiervan is het leven van Abraham met zijn vrouw Sara.

In Romeinen 4:17/18 staat over Abraham: *Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld – voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept. En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden.*

Hij wordt hier een vader van vele volken genoemd, dus niet alleen voor de joden, maar ook voor de heidense volken. Abraham wandelde voor Gods aangezicht en dat betekent dat hij niet wandelde voor het aangezicht van de mensen. Hij hield in alles rekening met God.

Wat voor geloof had Abraham?? Hij had geloof, dat God doden levend kan maken en het niet zijnde tot aanzijn kan roepen. God kan door zijn evangelie ook bij ons het niet zijnde tot aanzijn roepen. Het ontbreekt ons misschien nog aan de zachtmoedigheid van Jezus in ons leven. God kan het niet zijnde in ons tot aanzijn roepen.

Het geloof van Abraham werd beproefd maar hij is niet beschaamd uit gekomen. Abraham en Sara waren kinderloos, vele jaren lang. Maar God had Abraham de belofte gegeven, dat hij een vader van vele volken zou worden. Die verhoring

kwam niet direct; wij willen graag direct verhooring, wij willen dat God direct zijn beloften aan ons vervuld. Maar zo ging het bij Abraham niet.

Jaar na jaar gingen voorbij en ze werden ouder en ouder. Op het laatst was hij 100 jaar en er staan in vers 19: *En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was.*

Zijn lichaam was verstorven m.a.w. hij was een dusdanige oude man geworden, dat hij niet meer in staat was om kinderen te verwekken. Zijn lichaam was verstorven. Ook de moederschoot van Sara was gestorven; ook zij kon menselijkerwijze gesproken geen kinderen meer krijgen.

En dan staat er van Abraham: *Zonder te verflauwen in zijn geloof heeft hij dit opgemerkt.* Abraham was niet dom; hij had een goed verstand maar zijn vrienden zullen wel eens gedacht hebben, dat ze wat kinds geworden waren.

Dan kwamen ze die twee oude, blijde mensen tegen, en dan zei Abraham tegen zijn vrienden: wij krijgen een zoon, God heeft het ons beloofd en wat Hij zegt, gebeurd ook al zien we er nu nog niets van.

Tussen het jaar dat God tegen Abraham had gezegd, dat hij een zoon zou krijgen, en het jaar, dat Izaäk daadwerkelijk geboren is, ligt zo'n 20 jaar.

In het begin had Abraham misschien nog enige menselijke hoop, dat hij nog een zoon kon verwekken bij Sara. Maar na een jaar was er nog geen zoon. En dat ging zo door, na drie jaar nog niets, na vijf jaar nog geen zoon; na tien jaar nog een zoon en na

vijftien nog geen zoon. Alle menselijke hoop was nu verdwenen; Abraham's lichaam, was verstorven en Saras moederschoot ook.

Er staat in vers 18:

En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden.

Andere vertalingen geven dit als volgt weer:

- *Zonder grond tot hopen heeft Abraham toch gehoopt en geloofd een vader van vele volken te zullen worden.*
(vert. prof. Brouwer)

- *In hopeloze omstandigheden heeft hij hoopvol geloofd dat hij ...* (Leidse vert.)

- *Hij heeft tegen alle hoop in toch geloofd, dat hij ...* (vert. Petrus Canisius).

Hij was zagezegt: Blijde in de hoop (Rom. 12:12). Hij was blij en heeft waarschijnlijk tegen zijn vertrouwelingen gezegd: "ik word een vader van vele volken; er komt een zoon, want dat heeft Jahwé tegen mij gezegd en ik geloof, dat hij de waarheid spreekt".

Er staat namelijk in vers 20:

... maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer, in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was, hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen.

Hij werd dus versterkt in zijn geloof en hij gaf God eer. Hij had volle zekerheid. Dat staat er: volle zekerheid. Hij dacht en zei: wat God beloofd heeft, kan Hij en zal Hij

ook doen! Ook al komt de verhooring niet direct.

22 Daarom ook werd het hem gerekend tot gerechtigheid.

Dat geloof werd hem gerekend tot gerechtigheid (v.22) met andere woorden: dat geloof behaagde God.

23 Echter niet om zijntwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend,

24 maar ook om onzentwil, wien het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft,

25 Die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.

In vers 23 staat dat het niet alleen Abraham toegerekend werd, maar - zo zegt vers 24 - ook ons zal het worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft.

De Statenvertaling noemt hier: *Welke is overgeleverd om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.*

Niet alleen zonde vergeving: Jezus is niet alleen gestorven voor onze zonden maar Hij is ook opgewekt voor onze rechtvaardigmaking.

Dat wij als eerlijke en rechtvaardige christenen, vrijgemaakt van de macht der zonde, door het leven gaan.

En dan staat er zo versterkend in Rom. 5:1 *Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, door wie wij ook de toegang hebben verkregen tot deze genade, waarin*

wij staan en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Hier staat, dat wij gerechtvaardigd zijn uit het geloof, en dat wil zeggen, door het geloof in het bloed van Christus, als zoenoffer voor onze zonden, zoals in vers 9 staat: *Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn.*

Wij hebben vrede met God en we staan in de genade dat Hij, Jezus, onze rechtvaardigheid is. En er staat ook in 5:2 dat wij roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Zoals Abraham roemde en zei: ik word een vader van vele volkeren; we krijgen een zoon ... zo roemen ook wij in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Maar daar roemen we niet alleen in want Rom. 5:3 zegt: *En niet alleen hierin, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt.*

Wij roemen dus in de hoop, maar niet alleen daarin, maar ook in de verdrukkingen roemen wij. Wij weten, dat we de verdrukkingen nodig hebben, want dat zijn kansen, gelegenheden die God ons geeft.

Wij roemen erin dat wij door de opstanding van Jezus veranderd zullen worden naar Zijn beeld. Wij roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Maar het kost net als bij Abraham tijd en wij gaan door verdrukkingen heen. Maar wij roemen ook in die verdrukkingen (5:3) daar wij weten dat de verdrukking volharding (ofwel geduld) uitwerkt en het werkt beproefdheid uit; we krijgen net als Abra-

ham een beproefd geloof, ook al zien we nog niet direct resultaat.

En de beproefdheid werkt hoop uit en de hoop maakt niet beschaamd omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest.

We kunnen er dus tegen: de liefde Gods is in onze harten uitgestort! Als ik een volle emmer water ergens instort, dan zijn het geen paar druppeltjes. Zijn liefde is in onze harten uitgestort!

En we hebben de verdrukkingen nodig en we hebben tijd nodig en we houden het geloof vast en twijfelen niet, maar we geven God er: wat Hij beloofd heeft, dat zal Hij volbrengen.

Zo zal het zijn in ons leven en we gaan weer terug naar de kerntekst waarmee we begonnen zijn uit Romeinen 12:12a

- Wees blijde in de hoop.

Wees blij in de hoop: hij komt, hij komt, zei Abraham en 20 jaar na de belofte hielden zij hun zoon Izaäk in hun armen.

Hij twijfelde niet aan Gods belofte, hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Goedeer, in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had, ook te volbrengen.

Hebr. 10:23

En laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen (dat wij namelijk veranderd zullen worden hier in dit leven naar het beeld van Jezus) onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw.